

ŽIVOTOPIS PANA MIROSLAVA STEINERA

**Zpracovaly: Emma Rodová, Veronika Pechová, Elen Skryjová,
Karolína Sáblíková**

Vedení: Mgr. Markéta Jonová

Soukromé gymnázium Ad Fontes

Pan Steiner se narodil roku 1938 v Jihlavě v České republice.

V Jihlavě nejprve Steinerovi bydleli v dnešní Mahlerově ulici, v domě s číslem popisným 25.

Již okolo dvou let musel prožít druhou světovou válku. Jako malý se přátelil s německými kluky, se kterými se jakžtakž domluvil a se svou rodinou žili v bytě za bývalým hotelem Hvězda.

V březnu roku 1939 zažil pan Steiner první obsazení Jihlavy. To ale nebylo jediné neštěstí, které stalo. Otec rodiny, český Žid Gustav Steiner, měl obchod v nynější Benešově ulici – kousek od tehdejší židovské synagogy.

16.3.1939 Němci vykradli obchod jeho tatínka a Gestapo nic nenahlásilo. I přesto museli pachatelé zboží vrátit. Tatínek ale nesměl nadále pracovat ve svém obchodu, tudíž ho musela zastoupit teta Hedvika a tatínek byl přidělen k městské úklidové službě.

Na podzim 1940 gestapo prověřovalo všechny bývalé důstojníky československé armády. A tak poté, co vyřešili nejvyšší šarže, přišli postupně i na Gustava Steintera, Miroslavova tátu. Aby ho bez obtíží zatkli, pomohli si nekalým trikem.

uniforma Gestapa

tatínek Miroslava Steinera

„Poslali mu úplně zmatený daňový předpis, aby přišel na radnici. Tam mělo gestapo stálou stráž a otce hned zadrželi.“ řekl pan Steiner

Nic do této chvíle se ovšem nevyrovnalo neštěstí, které se stalo o Vánocích 1940. Gustava Steinera gestapáci nejprve zadržovali v tělocvičně Sokola v Jihlavě. Posléze jej přesunuli do Brna a odtud už ho poslali do koncentračního tábora v Osvětimi, kde 18. října 1941 zemřel, panu Steinerovi byly pouhé dva roky.

Po této události, Steinerovi přišli i o byt v Mahlerově ulici, kterou obsadilo gestapo. Matka se musela přestěhovat i s dětmi k prarodičům do dnešní Kosmákovy ulice.

Stejný osud potkal i tetu Martu s manželem a dcerou, kteří zemřeli v plynu v Osvětimi roku 1943.

Roku 1944 bylo jeho bratrovi Josefovi 15 let, když mu přišel dopis od obce, že musí být nasazen a byl odvezen do Terezína.

„Musel do transportu a odvezli ho do Terezína, ale mně se o tom neřeklo nic, byl jsem tenkrát malý kluk.“

Bratr Josef

Později byl zařazen do transportu a zemřel v plynové komoře v Osvětimi.

V dubnu roku 1944, kdy měl nastoupit do první třídy v Brněnské ulici, utekli všichni učitelé za hranice a škola nebyla schopna fungovat.

První třída pana Steinera

„Byl jsem už v první třídě a pak v září 1944 už v dubnu ale učitelé z Jihlavy zmizeli.“

Do druhé třídy šel do školy v Husově ulici, kde nyní funguje střední zdravotnická škola. Za války zde sídlilo učiliště leteckých mechaniků.

„Ve školním dvoře bylo hodně motorů z letadel, třeba z letounu Focke Wulf nebo Junkers Stuka. To byl můj první kontakt s technikou, která mě pak provázela po celý život.“

Už jako kluka bavilo Miroslava kutit něco s elektronikou. Vyrobil si třeba jednoduché rádio.

„Poslouchalo se na sluchátka, tenkrát 4 000 nebo 2 000 ohmů, to byla největší investice,“ uvádí.

Ten samý rok dokázala jeho druhá teta Olga uprchnout. Ta se ale v květnu 1945 vrátila a dala své klenotnictví zpět do provozu. Bohužel roku 1962 ji vydírali Estébáci, a proto se naneštěstí teta Olga

rozhodne pro sebevraždu a pustí si v koupelně plyn.

Teta Olga

Jeho maminka musela roku 1949 zavřít její dámský salon. *„Nabídli jí sice, že může dělat mistrovou v družstvu Snaha, ale maminka se nemohla smířit s tím, že bude kdesi zaměstnaná. Stále jí zmenšovali byt, až ji vystěhovali do podnájmu v rodinném domku, kde samozřejmě nebyla jako vetřelec vítána. Dožila v bytě mého strýčka Richarda, který měl paní se sklerózou na vozíčku, tak si navzájem dělali společnost,“*

Miroslav zažil jako malý hoch za druhé světové války chvíle strachu, když jel jednou s maminkou tramvají. Zpozoroval je gestapák, který znal paní Steinerovou z doby, kdy navštěvovala svého manžela ve vězení v sokolovně.

Nacista začal řvát: *„Nevíte, že Židé nesmějí jezdit tramvají? A kde máte předepsanou hvězdu?“*

„Nedal pokoj, dokud jsme z vozu nevystoupili. Pak ještě zkoumal doklady mé matky. Zjistil ovšem, že patřila k jihlavským katolíkům, a vzdal to. Chvíli jsem strachy brečel,“ prozradil Miroslav Steiner.

Maminka pana Steinera

Tím, že měl v úmrtním listu z Osvětimi povolání klempíř po svém tatínkovi, které komunisty nedráždilo, tak mohl v Praze jít jako příslušník dělnické třídy studovat elektrotechniku nejprve na průmyslovku a později i na ČVUT.

Po skončení školy roku 1968 s manželkou emigroval do Německa. O čtyři roky později mu zemřela maminka na jejíž pohřeb nemohl přijet, jelikož byl v cizině, a navíc odsouzen na 2 roky. V roce 1999 nastal jeho důchodový věk a začal se zabývat rodinnou minulostí. Nyní má mnoho potomstva a Miroslav Steiner žije střídavě v Bavorsku u Mnichova a na jihu Čech v Sedlici poblíž Blatné.